

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Commentaria Vetustissima & profundissima Super Canticvm Canticorum Salomonis Qvod Hebraice Dicitvr Sirhasirim

Wolbero <de Sancto Pantaleone>

Coloniae Agrippinae, 1630

Versvs II. Apprehendam te, & duram in domum matris meae. Ibi me docebis, & dabo tibi poculum ex vino condito, & mustum malorum granatorum meorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10027

& charitatis. Dabo quoque mustum malorum granatorum meorum, quia prædicatio tua siue operatio pariet in me animæ à vitijs expurgatæ nouitatē & suauitatē ex feruore charitatis & studio multiplicium virtutū.

Porro si moralem sensum consideremus, vnicuique fideli animæ vocem istam aptabimus, quæ sacræ scripturæ intenta se ipsam scientiā & alios verbo exhortationis ædificat: quæ enim sacræ scripturæ scientiam habere desiderat, totā animi auiditate his verbis ad Deum clamat. *Quis mihi det te fratrem meum surgentem vbera matris meæ?* vt quid te fratrem appello, nimirum & propter participationem humanitatis, & propter gratiam adoptionis, quā te ipsum fratrem nominas dicens, *ite, nuntiate fratribus meis: & quicumque fecerit volūtatē Patris mei, ipse meus frater, soror, & mater est.* *Quis ergo mihi det te fratrem meum,* vt mecum sis, & mecum labores per cooperatricem gratiam, *te dico surgentē,* hoc est sugere facientem *vbera matris meæ.* Hoc enim eo locutionis modo dictum sit, quo & aliō loco scriptura vtitur, ipse enim spiritus postulat pro nobis gemitibus innarrabilibus, *postulat* dicens pro eo, quod est postulare faciens.

Rom. 8.

vbera Matris nostræ dogmata sunt Ecclesie ex vtroque testamento.

Quæ autem sunt vbera matris meæ, & cuius matris meæ? profecto vbera matris meæ dogmata sunt sanctæ Ecclesie, quæ ex vtriusque testamenti paginis mentis meæ infan-

tiam nutriunt, & in robur virilis intelligentiæ perducunt. Vt quid verò tantopere te mecum esse desidero? vt inueniam te foris & deosculor: quid est hoc? vbi enim lates quando foris non es? nimirum in nube diei, hoc est in obscuritate & subtilitate spiritualis intelligentiæ, quam postquam illuminatione ignis tui, id est spiritus sancti, accepero, profecto te qui intus latebas, foris inuenio, *Cum autem te inuenero,* deosculor, hoc est totis mentis meæ lacertis amplector, quia tantum in percepto munere intelligentiæ delector, vt libeat cum Prophetâ dicere, *quam dulcia faucibus meis eloquia tua, super mel & fauum ori meo.* Ps. 118.

Iam verò tuis amplexibus sic me inhærentem, & sanctæ Scripturæ mysteria sapienter eloquentem, nemo me despiciet, quia sicut scriptū est, *sapiens implebitur benedictionibus & viuentes illum laudabunt, & sapiens in populo hereditabit honorem, & nomen illius erit viuens in eternum:* Et iterum, *os prudentis queritur in Ecclesia, & verba illius cogitabunt in cordibus suis.* Nemo ergo me despiciet, quia audiunt, quod vnctio tui spiritus docet me de omnibus, imo *cadentes in terram adorabunt Dominum, pronuntiantes quod verè Deus in nobis sit.* Eccles. 37. ibid. Eccles. 21. I. Ioh. 2. I. Cor. 14.

VERSUS II.

Apprehendam te, & duram in domum matris meæ. Ibi me docebis, & dabo tibi poculum

poculum ex vino condito, & mustum malorum granatorum meorum.

Tantum autem placet hæc dulcedo palato cordis mei, ut te hoc modo inuentum, sola ad meam vtilitatem tenere nolim, verum potius, *apprehendens ducam te in domum matris meæ*, familiam scilicet sanctæ Ecclesiæ, ut quod ex tuâ gratiâ intelligo, hoc fratribus meis audire & discere cupientibus eum benevolentia communicem.

Qui alium docet seipsum docet.

Ibi ergo me docebis, quia quo plus alios docueris, tanto amplius cum eis disco: plus enim confert collatio, quam lectio. *Et dabo tibi poculum ex vino condito*, quia sic docendo vel conferendo, exponam figuram legis cum veritate & gratia euangelij, sius sensum historicum cum allegoriâ & moralitate conditum, & hoc poculum tibi dabo, quia omnem hanc scientiam ad tuum honorem & gratiam conferam.

Dabo tibi quoque mustum malorum granatorum meorum, quia dum sanctorum patientiam, & multiplicem virtutum laborem prædico, ipsa quoque exemplum laboris & patientiæ ipsorum accipio, quæ tamen omnia nec ipsorum, nec meæ potestati, sed tuæ pietati & gratiæ ascribo.

Igitur tantâ dilecti mei & fratris mei præsentia, mecumque commemorantis dulcedine & gratiâ, quasi ab omnibus mundi huius voluptatibus & curis abrepta, ad vos ô filiæ

Ierusalem conuertor, & quid in me habeam proposito denuntio, quantum ei charitate coherere ostendo. Quid inquit hoc est? *leua*, inquit, *eius sub capite meo.*

VERSVS III.

Leua eius sub capite meo, & dextera illius amplexabitur me.

Bona enim omnia temporalia ab eo mihi concessa amore æternorum bonorum postpono, ipsa verò æterna totâ mente concupisco, & ad illa peruenire totâ animi virtute propono. Licet enim *in sinistra eius sint diuitiæ & gloria*, quantum ad vtilitatem & pulchritudinem creaturæ, quæ homo ad cognitionem sui creatoris ducitur, ut non sit inexcusabilis: *longitudo tamen dierum in dextera eius est*, non quæ finiatur, sed quæ immutabiliter in sui beatitudine consistat.

Leua ergo eius sub capite meo erit, sed *dextera eius amplexabitur me*, quia temporalium memoria me tenebit, non tamen ad sui delectationem & vnum perpetuum; æternorum verò desiderium totam me circumdabit, adeo ut omnes sensus meos in sui studium conuertat, & ea quæ retrò sunt obliuisci, atque in ea quæ ante sunt totam me extendere compellat.

Prou. 3.

Rom. I.

Prou. 3.

Per leuam sub capite memoria temporalium sine affectu ad illa, per amplexationem dextera desiderium æternorum significatur. Phil. 3.

Verum